

© Juan Miguel Morales

El día del Watusi

de Francisco Casavella

adaptació i direcció Iván Morales

10/04 - 05/05/24

Gràcia

El lliure

TEMPORADA 23/24

Sobre l'espectacle → 3

Sinopsi → 4

En paraules del director → 5

Entrevista Iván Morales → 6

Informació complementària → 7

La novel·la 8

Glossari 9

A l'entorn de l'espectacle 10

Biografies → 12

Fitxa artística i informació pràctica → 17

Sala de premsa → 18

Iván Morales adapta la trepidant novel·la que va consagrar el Premi Nadal Francisco Casavella: una festa escènica sobre la Barcelona dels últims trenta anys del segle xx que fa entendre millor la ciutat d'avui.

La companyia va presentar una preqüela de l'espectacle dins del Festival Grec 2023, Los juegos feroces, els dies 14 i 15 de juliol. I el 15 d'octubre del 2023 es va tornar a presentar al Castell de Montjuïc.

© Juan Miguel Morales

Sinopsi

Fernando Atienza, lladre de cotxes des dels catorze anys a les barraques de Montjuïc, noi dels encàrrecs de financers ambiciosos de la zona alta a la primera joventut, i rei dels *trapis* fins als trenta-pocs pels carrerons tocant la Plaça Reial, viatja del tardofranquisme a la transició i al somni olímpic del 92. Però cap dia no li ha deixat una empremta més forta que “el dia del Watusi”: el 15 d’agost de 1971, el dia que va veure un cadàver (o dos) per primera vegada. Aquell moment fundacional, a partir de llavors, l’acompanyarà cada segon de la seva vida.

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/el-dia-del-watusi

En paraules del director

Senyor, dona'm unes ales o treu-me les ganes de volar.
Quan no hi ha por ni esperança acabes al Tres Tombs.
Quan no hi ha por ni esperança acabes al Rincón.
Quan no hi ha por ni esperança acabes a l'Azul.
Quan no hi ha por ni esperança acabes dalt d'una columna.
Quan no hi ha por ni esperança acabes mort i inflat al port,
amb una jaqueta de cuir on hi posa:
Watusi '65.
Watusi '65.
Watusi '65.

Watusi '65, Els Surfing Sirles

Iván Morales

ENTREVISTA

Parlant amb Iván Morales

Com va sorgir el teu interès per portar a escena la novel·la de Francisco Casavella?

Feia temps que sentia la necessitat d'articular un relat escènic col·lectiu de la nostra història recent des d'una perspectiva no hegemònica, portava temps enamorat de l'obra del Francis i llegir aquest llibre en concret em va contagiar de la seva ambició febril. Això va germinar en mi l'obsessió per aconseguir aixecar el projecte.

Vas estar dos anys fent-ne l'adaptació. Amb quins reptes et vas trobar a l'hora d'adaptar les gairebé 900 pàgines que té?

He intentat ser el més fidel possible a l'ànima del llibre per poder enfrontar-me sense culpa a totes les traïcions que una adaptació suposa. Al Francis li agradava la festa, la música, la vida i totes aquelles veritats que els cossos no poden amagar; no hi pot haver res menys *tachán* que una obra avorrida, que no et faci ballar. A partir d'aquí, aquest és el nostre Watusi, dialoguem amb ell des de qui som ara, i des del llenguatge escènic i dramàtic. Hi ha tantes adaptacions teatrals possibles del Watusi com lectors que hagi tingut el llibre. He treballat de valent perquè la meva perspectiva sigui el més sincera possible, aquest és el meu compromís principal.

La música té molta presència a la novel·la. De quina manera hi apareix el muntatge?

El director musical de l'espectacle és el Jordi Busquets, ell ha dirigit als intèrprets, que toquen instruments en viu (alguns d'ells els han après expressament pel muntatge), i ha compost l'espai sonor i les melodies inèdites que sonen. A partir de la novel·la, proposem un viatge pel temps a través de la música. Sigui com sigui, la música està present constantment, ja sigui per acompanyar emocionalment als personatges, per definir el mateix artefacte escènic, per aportar ritme, per convertir el ritual teatral en una festa, o fins i tot per ajudar a aprofundir en la dimensió més religiosa del viatge dels personatges.

Després de molts anys d'anar-hi al darrere, el muntatge s'estrena el 10 d'abril. És com te l'havies imaginat?

En el moment d'escriure aquestes línies encara em trobo assajant. De fet, avui hem aixecat el final de l'espectacle. A mi m'agrada molt el que estem trobant, i veig als meus companys i companyes gaudir-ho i emocionar-se. He imaginat moltes coses, i he fet molts deures com a dramaturg i com a director abans de tancar-me a la sala d'assaig, però aquest procés i el seu resultat em sorprenen cada dia. Hi ha molt de talent involucrat i al talent pur poc l'importen les teves expectatives. Del que estic absolutament convençut és que el que estem invocant a l'escenari és allò que necessitava invocar, i això justifica tot el camí fet fins aquí.

**INFORMACIÓ
COMPLEMENTÀRIA
La novel·la**

FRANCISCO CASAVELLA

El día del Watusi**ANAGRAMA**
Narrativas hispánicas

Publicada per primera vegada en tres volums (*Los juegos feroces*, *Viento y joyas* i *El idioma imposible*) entre el 2002 i el 2003, *El día del Watusi* va suposar la consagració de Francisco Casavella com un dels majors talents de les nostres lletres. Novel·la inesgotable sobre «els com, els perquè, els per a què i els i què» de la transició espanyola, en paraules de l'autor, la seva relectura dona per bona la imatge casavelliana del novel·lista com el guia mestís dels westerns, aquell que s'avança a la tropa, s'expressa en un llenguatge estrany i ens avisa que les coses no són el que semblen.

MÉS INFO

www.anagrama-ed.es/libro/narrativas-hispanicas/el-dia-del-watusi/9788433998033/NH_556

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA

Glossari

Article de Rafael Tapounet publicat a
el Periódico de España el 16/08/2022

'El día del Watusi': la gran novel·la de la Barcelona de la Transició, de l'A a la Z

L'obra magna de Francisco Casavella segueix sent, 20 anys després de la seva publicació, un objecte de culte fervorós en el que militen destacats escriptors contemporanis.

El 15 d'agost és **el dia del Watusi**. En aquest dia, el 1971, transcorren els fets que es relaten a 'Los juegos feroces', la primera part de la monumental novel·la 'El día del Watusi', de **Francisco Casavella** (1963-2008), un Himàlaia literari d'un miler de pàgines que utilitza les aventures barcelonines de l'arribista Fernando Atienza com a fil conductor d'una ficció inabastable que posa el focus en els racons més foscos de la Transició Espanyola. El llibre, que va començar a veure la llum fa ara 20 anys (es va publicar en tres lliuraments entre el 2002 i el 2003), ha engendrat amb el temps un culte fanàtic i molt actiu en el qual militen destacats novel·listes contemporanis. Aquest diccionari watusià repassa algunes de les claus de la novel·la i el seu llegat.

Assalt: El relat distòpic que Casavella fa de la Transició Espanyola agafa com a episodi de referència l'assalt al Banc Central de Barcelona al maig de 1981, una tèrbola rèplica catalana del cop del 23-F que va ser despatxada en públic per les autoritats de l'època com un assumpte d'"anarquistes, xoriços i macarres".

Barcelona: Escenari indispensable forjador de mites clandestins i llegendes *underground*. Entre moltes altres coses, la novel·la és la crònica al·lucinada d'una ciutat sobre la qual no semblava manar ningú, abans que l'olimpisme es convertís en el pretext idoni per a posar ordre a tot aquell caos excitant i perillós.

Casavella, Francisco: En realitat es deia Francisco García Hortelano. Abans d'escriure es va dedicar a llegir-ho tot mentre treballava de botons a La Caixa. Va publicar sis novel·les de les quals cinc són formidables. Va morir tràgicament jove poc després de guanyar el Premi Nadal i va deixar desolats a un munt d'amics, que sempre és senyal d'una vida viscuda amb aprofitament.

Drogues: En una ciutat estratificada com Barcelona, en la qual els rics viuen (literalment) a dalt i els pobres, a baix, les drogues són el salconduit que permet travessar fronteres, connectar mons i crear noves amistats d'aparença inversemblant. Igual que els trepes.

Excessos: Sostenen els seus detractors (que els té) que El día del Watusi és un llibre llastrat pel pes dels seus excessos: excés d'ambició, de complexitat, de trames, d'interessos, d'ornament, de verborrea, de pàgines... Excessos que els casavellistes assumeixen amb ostentació i que tampoc semblen un mal instrument quan es tracta de retratar una època marcada per la confusió i la desmesura.

Ferré, Leo: Casavella va extreure el títol de la segona part de la trilogia, *Viento y joyas*, d'un vers de la canció *Avec le temps* del cantautor monegasc. Aquesta que diu: "Con el tiempo, todo se va / Se olvidan las pasiones y se olvidan las voces / que decían bajito las palabras de la gente pobre: / No vuelvas tarde. Sobre todo, no cojas frío".

Grup: Al capítol 6 de *El idioma imposible*, tercera part d'*El día del Watusi*, l'autor es marca una enlluernadora exhibició d'erudició pop. En un moment determinat, fa una classificació taxonòmica dels noms dels grups moderns espanyols d'aquell temps (els anys del primer mandat de Felipe González). N'esmenta 73. I un dona per fet que, amb major o menor delit, els ha escoltat a tots.

Humor: No es deixin acoquinar pel seu aspecte intimidant, la gravetat de les seves intencions o la seva prosa selvàtica. La novel·la és, en molts trams, font d'incontenibles riallades. "Te vas a descoyuntar de tanta risa, Fernandito".

Influències: Potser amb el propòsit de facilitar la feina als crítics mandrosos, Casavella va deixar caure a l'inici d'*El idioma imposible* una llista de títols que conforma una genealogia si no probable, sí almenys verosímil de la seva pròpia novel·la. Hi ha *El roig i el negre*, de Stendhal; *Bel Ami*, de Maupassant; *El gran Gatsby*, del seu homònim Scott Fitzgerald; *Últimas tardes con Teresa* (veure Marsé, Juan); *La sort de Barry Lyndon*, de Thackeray; la tetralogia *Las jóvenes*, de Montherlant, i les *Memorias* de Casanova.

Josele Santiago: És gairebé un lloc comú, en parlar d'*El día del Watusi*, dir que és una novel·la "amb música". El cert és que han estat varis els músics que, arrabassats pel ritme febril del llibre, li han dedicat cançons (veure *Surfing Sirles, Els*). A *Cómo reír*, del seu disc en solitari *Transilvania* (2017), el líder de Los Enemigos adapta un passatge hilarant sobre la convivència de riure-li les gràcies al cap. "No es el chiste, no. Es cómo lo cuenta".

Kiko Amat: Juntament amb Otero (veure) i Zanón (veurer), un dels tres prologuistes de la reedició d'*El día del Watusi* que va publicar Anagrama el 2016. Les seves novel·les *Cosas que hacen BUM* i *Rompepistas* respiren devoció per Casavella, encara que es fixen més en *El secreto de las fiestas* que en el *Watusi*, potser perquè Amat considera que aquesta última és un artefacte "inassolible". "És un llibre tan gran en intenció, ambició i resultats que és per deixar-lo (això d'escriure, no llegir)".

Longo, Robert: Les fabuloses portades que Luz de la Mora va dissenyar per les tres entregues de la novel·la en l'edició original de Mondadori estan presidides per aquestes figures de cavallers vestits en estranyes contorsions que el novaiorquè Longo va crear per la seva popular sèrie *Men in the Cities*. Com passa amb els personatges del llibre, resulta difícil dilucidar si ballen, es retorcen de dolor o simplement sobreactuen.

Marsé, Juan: L'autor d'*Últimas tardes con Teresa*, novel·la que guia a distància les passes de Fernando Atienza a *El día del Watusi* (veure Xarnego), va ser sempre poc inclinat a valorar l'obra d'aquells a qui la crítica assenyalava com els seus hereus. Amb Casavella va fer una notable excepció. "Un home que no confonia la literatura amb la vida literària, per més picades d'ullet i fal·làcies que aquesta li dediqués –va dir d'ell-. Un dels escriptors de ficció amb més talent de la seva generació".

Novel·lot: Amb totes les lletres. *El día del Watusi* es va publicar en tres entregues per decisió de l'editor Claudio López de Lamadrid, però l'autor l'havia concebut com un sol llibre de més de mil pàgines (853 a l'última reedició d'Anagrama en un únic volum). En una trobada virtual amb lectors, un d'aquests li va dir a Casavella que la novel·la se li havia fet curta. I ell va contestar: "Com es nota que no l'ha escrit vostè, amic!".

Otero, Miqui: Otero era cosí i confident de Casavella, i això li concedeix d'entrada un cert avantatge enfront d'altres deixebles. Un avantatge al qual ell ha tret intel·ligent profit en les seves novel·les i, en particular, en l'esplèndida *Simón*, que bé pot llegir-se com una sort de versió postolímpica d'*El día del Watusi*, menys conspirativa i més sentimental.

Partit Liberal Ciudadà: Quatre anys abans que Albert Rivera es presentés en societat, el *Watusi* ens va advertir que *ciudadà* seria la paraula que utilitzaria el poder de tota la vida cada vegada que volgués vendre's com una cosa nova. Pertorbadora clarividència.

Quinquis: 'El Emiliano', 'el Supermán', 'el Topoyiyo', 'el Galleta', 'el Rasputín', 'el Soplagaitas'... Esbirros de barri pobre condemnats a morir joves a la Barcelona del Vaquilla després d'haver viscut a l'ombra del Watusi, el gran quinquí mitològic.

Rar: "Els rars es reconeixen entre ells a simple vista, com els nans". *El día del Watusi* és, en molts sentits, una novel·la rara. I gegant. També els gegants es reconeixen entre ells a simple vista.

Surfing Sirles, Els: Imprescindible grup barcelonès de rock and roll salvatge i il·lustrat que en el seu segon elapè, *Romaní, Semen / Sang* (2011), inclou la cançó *Watusi '65*, exaltat i hiperconcís homenatge a la novel·la de Casavella. “Quan no hi ha por ni hi ha esperança / acabes mort i inflat al port / amb una jaqueta de cuir on hi posa *Watusi '65*”.

Transició: Com a crítica despietada i hiperlúcida dels corruptes tripijocs sobre les quals es va construir la Transició espanyola, *El día del Watusi* és una novel·la modèlica i pionera. Casavella solia dir en les entrevistes que la realitat va ser encara més increïble que la seva hiperbòlica ficció.

Úlcera: Què separa el jove Casavella que el 1990 va debutar amb *El triunfo* de l'escriptor d'*El día del Watusi*?, li va preguntar ordi Costa al nostre autor en una entrevista publicada a *El Mundo*. Resposta: “12 anys i una úlcera. O sigui, una joventut, precisament”. Més endavant, Casavella va apuntar que l'única generació literària en la que es reconeixia era “la de la narrativa espanyola amb úlcera”.

Vila-Matas, Enrique: L'any 2016, els organitzadors del festival los organizadores del festival lleonès El Día del Watusi (veure Yago Ferreiro) van demanar a Enrique Vila-Matas un breu text sobre la novel·la de Casavella per incloure'l al *fanzine* que es va publicar en motiu de la fes que se publicò con motivo de la festa. La imbatible resposta de l'escriptor barcelonès -“De viatge. Impossible contestar”- s'ha convertit amb el temps en una sot de contrasenya que acredita la pertinença genuïna a la *watusiana*.

W: El *watusenyal*. La marca que, grafitejada amb pintura vermella en murs, façanes, ponts i vagons (i fins i tot al pedestal de l'estàtua del pallasso Fofó), celebra les aventures del Watusi, anuncia la imminència de la seva pròxima tornada o revela l'existència d'una conspiració inconcebible. Cada 15 d'agost reapareix en algun racó de Barcelona, símbol de la pervivència del casavellisme.

Xarnego: Com el Pijoaparte de Marsé, Fernando Atienza és **un xarnego entossudit a enfilar-se per la cucanya social** però acaba “aixafat per la història a l'abocador de les ficcions”. Els xarnegos, va dir Casavella, “som personatges pintorescos i treballadors que servim per a tot”.

Yago Ferreiro: Yago és un home de Lleó que va llegir *El día del Watusi* després d'haver viscut sis anys a Barcelona i va decidir que aquesta novel·la mereixia ser reivindicada, ballada i beguda en una convenció anual de fans. Celebrada el 15 d'agost, per descomptat. A Lleó, sí, ¿per què no? Així va néixer, el 2015, el festival El Día del Watusi. El sarau va durar tres edicions i va celebrar un funeral viking el 2018. Queda la vaga promesa d'un retorn. Algun dia, potser.

Zanón, Carlos: L'avui comissari en cap de BCNegra va anomenar Francis al protagonista de la seva novel·la *Yo fui Johnny Thunders* (2014), tot i que al seu moment pocs van entendre el bonic homenatge. “Un munt d'escriptors contemporanis i, especialment, posteriors a la mort de Casavella no escriuríem igual sense haver-lo llegit”, sentència.

MÉS INFO

www.epe.es/es/cultura/20220816/dia-watusi-gran-novela-barcelona-14284698

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA A l'entorn de l'espectacle

[Les barraques de Barcelona](#)
Guia d'història del barraquisme
del Museu d'Història de Catalunya

[Mapa de Montjuïc](#)
Article de Betevé

[La Terra Negra](#)
Article de Betevé

[La Barcelona dels 70](#)
Vídeo de RTVE

[Els altres catalans](#) de Paco Candel
Llibre

[La Transició a Catalunya](#)
Buxaweb
Recursos i materials d'història contemporània

[El bar de la senyora Olvido](#) de Rafel Bernis
Imatges exposició La Virreina (2020)

[El barri chino](#) per Miguel Fernández González
Article d'Intensificant vides nervioses

[En construcción](#) de José Luis Guerin
Documental

[Aquellos bares de los ochenta](#) per Ramón Úbeda
Article revista *Barcelona Metròpoli Mediterrània*

© Marcell Sáenz Martínez

BIOGRAFIA

autoria

Francisco Casavella

Barcelona, 1963-2008. Francisco Casavella va iniciar diverses carreres universitàries i va exercir diversos oficis des de molt jove abans de decantar-se per la literatura a principis dels anys vuitanta. El seu veritable nom va ser Francisco García Hortelano. La seva primera novel·la, *El triunfo*, va guanyar el premi Tigre Juan de 1991, sent aclamat per la crítica com una jove promesa. També va escriure *Quédate* (1995), *Un enano español se suicida en Las Vegas* (1997) i *El secreto de las fiestas* (1997). La trilogia *El día del Watusi* (2002-2003), la seva obra més ambiciosa, traça un panorama àcid de l'Espanya de la Transició. Col·laborador assidu al diari El País, va escriure el guió de la pel·lícula *Antártida* (1995), de Manuel Huerfano. L'any 2008 va guanyar el Premi Nadal amb *Lo que sé de los vampiros*, última novel·la que va publicar. Va morir aquell mateix any a causa d'un infart de miocardi. L'any 2010, Ediciones Destino va crear el Premi de novel·la Francisco Casavella en honor seu, substituït de la categoria de "finalista" al Premi Nadal.

BIOGRAFIA

adaptació i direcció

Iván Morales

Actor, director, dramaturg, guionista i membre de les companyies de teatre Prismaata i Los Montoya, com a actor, ha participat en diverses sèries de televisió i en pel·lícules com *La caja Kovak* (Daniel Monzón, 2006), *Remake* (Roger Gual, 2006), *La silla* (Julio D. Wallovits, 2006) o *Una casa de bojos* (Cédric Klapisch, 2002). Com a guionista, la seva firma apareix a la sèrie d'animació *Heavies tendres* de TV3 (Juanjo Sáez, 2018) i a les pel·lícules *El truco del manco* (Santiago A. Zannou, 2008), guanyadora de tres premis Goya, i *Mi dulce* (Jesús Mora, 2001). També ha escrit i dirigit els curts *Ha llegado el momento de contarte mi secreto* (2000), *Dibujo de David* (2007) i *Sushi* (2023). En teatre, a més de fer d'actor en nombrosos muntatges, ha escrit i dirigit *Sé de un lugar*, guardonada amb el Premi Butaca 2012 al Millor espectacle de petit format i el Premi Time Out Barcelona 2012 a la Millor obra de creació. Posteriorment, ha estat el responsable de *Jo mai*, estrenada al Grec 2013 Festival de Barcelona, *Cleòpatra*, estrenada al Teatre Lliure el 2015 i *Esmorza amb mi*, estrenada a la Sala Beckett el 2018. Un any abans obre la temporada a la Sala Villarroel amb *La calavera de Connemara* de Martin MacDonagh, i el 2019 estrena *La partida d'escacs* de Stefan Zweig al Teatre Romea. La mateixa temporada participa en el projecte EN RESIDÈNCIA amb alumnes d'institut de Barcelona.

BIOGRAFIA**intèrpret****Enric Auquer**

És actor de teatre, televisió i cinema. Alguns dels seus darrers treballs en teatre són *23 F*, *Anatomia d'un instant* dirigida per Àlex Rigola, *In Memoriam* dirigida per Lluís Pasqual i *Nit de Reis* dirigida per Pau Carrió. En televisió, ha participat en series com *Sky Rojo* de Netflix dirigida per Eduardo Chaperó-Jackson i Javier Quintas, *Vida Perfecta* de Movistar+ dirigida per Leticia Dolera i *La línia invisible* de Movistar+ dirigida per Mariano Barroso. En cinema, ha participat en diverses produccions com *Quest*, *La vida padre*, *Un año, una noche* i *Quien a hierro mata*, guardonat amb el premi Goya a Millor Actor Revelació el 2020. A més, ha rebut reconeixements als premis Gaudí i els premis Feroz, entre d'altres.

BIOGRAFIA**intèrpret****Guillem Balart**

Graduat en interpretació per l'Institut del Teatre. Format a l'Escola d'Arts i Oficis de Vic, ha completat la seva formació amb cursos de teatre musical, dansa i poesia. Alguns dels muntatges teatrals en què ha participat han estat *Els Watson* de Laura Wade i direcció de Josep Maria Mestres (2024); *La nostra ciutat* de Thornton Wilder i direcció de Ferran Utzet (2023); *Assedegats*, de Wajdi Mouawad i direcció d'Oriol Broggi; *Jerusalem*, de Jez Butterworth i direcció de Julio Manrique (2019); *Adossats*, de Ramon Madaula i direcció de Jordi Casanovas (Teatre Romea, 2018-2019); *Lena Woyzeck* de Jordi Casanovas i direcció de Xicu Masó (2017); *Diari d'una miliciana* (La Seca / Espai Brossa, 2016); *Ricard de 3r*, de Gerard Guix i direcció de Montse Rodríguez (2016), i *Litoral*, de Wajdi Mouawad i direcció d'Oriol Broggi (Teatre Romea, 2013). També ha participat a *La guerra no té rostre de dona*, a partir de textos d'Svetlana Aleksíevitx i direcció d'Oriol Broggi (Biblioteca de Catalunya, 2020), *Carrer Robadors* dirigida per Julio Manrique amb nominació als Premis Max a millor actor (Teatre Romea, 2021), *Hamlet Aribau* dirigida per Oriol Broggi (Cinema Aribau, 2021) i *Romeu i Julieta* dirigida per David Selvas (Teatre Poliorama, 2022), paper pel qual va guanyar el premi a Millor actor de repartiment als Premis de la Crítica. Per aquestes tres darreres produccions també va rebre el Premi Butaca a millor actor revelació.

BIOGRAFIA**intèrpret****David Climent**

Actor, ballarí, cantant, dramaturg, coreògraf i director d'escena. Ha treballar en projectes com *Ultrainocència*, *Hache*, *Amar es para siempre*, *Dos años y un día*, *Quico Sabaté: sense destí* i *La Ruta*. En teatre, recentment, *Gota a gota* d'El canto de la Cabra, *Nowhere in particular* dirigida per David Climent, Sònia Gómez i Pere Jou, *Al baile* de Juan Carlos Llerida, *Tatat Mala* d'Enric Montfusco, entre d'altres. També se'l pot veure en els projectes *Desmontando a un elefante*, *El maestro que prometió el mar* i *La última noche en Tremore Beach*. A nivell escènic, el 2003 funda Los Corderos juntament amb Pablo Molinero, on escriu, dirigeix i interpreta onze creacions escèniques, convertint-se en un referent de la creació escènica contemporània. Com intèrpret ha col·laborat amb diferents companyies, entre elles Sol Picó, La fura dels Baus i Sergi López.

BIOGRAFIA**intèrpret****Bruna Cusí**

Actriu de teatre, cinema i televisió. Llicenciada en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre. Ha participat en diverses produccions com *Terra Baixa*, *El llarg dinar de Nadal*, *Dogville*, *L'omissió de la família Coleman*, entre d'altres. En televisió ha format part en sèries com *Merlí*, *Polseres vermelles*, *Los herederos de tierra* i *El día de mañana*, entre d'altres. En cinema, ha participat en diferents gèneres, i ha estat reconeguda per pel·lícules com *Three Islands*, *La estrella azul*, *Treguas*, *El fantàstic cas de Gole*, *La Vampira de Barcelona*, *Hogar* i *Estiu 1993*. Per aquesta última va guanyar el premi Goya a Millor Actriu Revelació, així com el premi Gaudí com a Millor Actriu Secundària.

BIOGRAFIA**intèrpret****Raquel Ferri**

Actriu nascuda a València. Després de completar la seva carrera i demostrar les seves habilitats amb el saxofon, el cant i la dansa, i gràcies al seu debut teatral amb el monòleg *Joana 2015 Batalla Campal*, on va ser ovacionada pels crítics, va ser seleccionada per Lluís Pasqual per formar part de la Companyia Jove del Teatre Lliure de Barcelona. Va protagonitzar diversos personatges en obres com *El temps que estiguem junts* dirigida per Pablo Messiéz, *Nit de Reis* dirigida per Pau Carrió, *The Storm* dirigida per Kelly Hunter, *Movie Dick* dirigida per Juan Carlos Martel i *Les tres germanes* dirigida per Lluís Pasqual. El seu debut audiovisual va ser a *Las chicas del Cable* a la temporada 4 a la plataforma Netflix, el que la va portar a protagonitzar el curt *Ni oblit ni perdó* dirigit per Jordi Boquet, pel qual va ser guardonada amb el Premi Gaudí al millor curtmetratge el 2021 i va guanyar el premi a la millor interpretació femenina al festival de *Requena y acción*. Recentment ha estrenat *Los reglones torcidos de dios* dirigida per Oriol Paulo i *Un año una noche* dirigida per Isaki la Cuesta. Va protagonitzar el Curt Inaugural del Festival Temporada Alta 2022, també dirigit per Isaki la Cuesta. En teatre, va protagonitzar juntament amb Julio Manrique *Oncle Vània* al festival Temporada Alta i al Teatre Lliure, sota la direcció d'Oskar Korsunovas.

BIOGRAFIA**intèrpret****Vicenta Ndongo**

Llicenciada en Interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha realitzat un Màster en la UAB d'Arts Escèniques i ha assistit a diversos tallers d'interpretació dins i fora d'Espanya, amb professionals de la talla de Lee Strasberg, Boris Rotstein o Will King. En teatre ha treballat amb directors com Carles Alfaro a *Macbeth LadyMacbeth* i *La traición*, i amb altres directors com Mario Gas, Josep Maria Flotats, Natalia Menéndez i Calixto Bieito. També ha actuat a *La pata negra*, espectacle creat per la pròpia actriu i dirigit per Roger Gual. En cinema ha treballat amb Carlos Vermut, a *Quién te cantará*; Juanma Bajo Ulloa, a *Airbag*; Mariano Barroso, a *Los lobos de Washington*; o Cesc Gay, a *En la ciutat*. Ha compaginat la seva carrera cinematogràfica amb televisió, amb series com ara *Com si fos ahir* o *Buga buga*, ambdues a TV3.

BIOGRAFIA**intèrpret****Xavi Sáez**

Format al Col·legi del Teatre i també amb cursos i seminaris amb els professionals més reconeguts del teatre català. Entre els seus darrers treballs destaquen *L'imperatiu categòric* de Victoria Szpunberg (Teatre Lliure, 2024), *Quan ens haguem torturat prou* (TNC, 2023), *Al final, les visions* de Llätzer Garcia (Sala Beckett, 2022), *El que no es diu* de Marília Samper (Sala Beckett, 2021), *Anatomía de un instante* d'Àlex Rigola (Teatre Lliure, 2021) o *Esmorza amb mi* escrita i dirigida per Iván Morales (Sala Beckett. Teatro de la Abadía, 2018-2021). Ha participat en diversos llargmetratges recentment en *Estación Rocafort* (2023) de Luis Prieto, *Loli Tormenta* (2022) d'Agustí Villaronga, *Modelo 77* (2022) o *Las leyes de la frontera* (2021) de Daniel Monzón. Ha participat en sèries com *Mano de hierro*, *Tú también lo harías*, *La edad de la ira* i a TV3 amb *Nit i Dia*, *La Riera*, *El cor de la ciutat* i *Jet-lag*, entre d'altres.

Fitxa artística

DE

Francisco Casavella

ADAPTACIÓ I DIRECCIÓ

Iván Morales

INTÈRPRETS

Enric Auquer
Guillem Balart
David Climent
Bruna Cusí
Raquel Ferri
Vicenta Ndongo
Xavi Sáez

DIRECCIÓ MUSICAL

Jordi Busquets

ESPAI ESCÈNIC

Jose Novoa

VESTUARI

Oriol Corral

IL·LUMINACIÓ

Ana Rovira

MOVIMENT

David Climent

AJUDANTA DE DIRECCIÓ

Júlia Barbany

COORDINACIÓ TÈCNICA

Sara Farré

PRODUCCIÓ EXECUTIVA

Júlia Simó Puyo (Cassandra
Projectes Artístics)

AJUDANTS DE PRODUCCIÓ

Carlos Perelló i Guillem Albasanz

FOTOGRAFIES DE L'ESPECTACLE

Juan Miguel Morales i Kiku Piñol

DISTRIBUCIÓ

Iñaki Díez

I ELS EQUIPS DEL

Teatre Lliure

AGRAÏMENTS

Cesc Casadesús, Hèctor Mora, Natalia Baró da Silva, Martí Sales, Landry A., Àlex Monner, CC Sarrià, Katia González, Jordi Oriol, Quim Otero, Jordi Amenós, Anna Güell, Carina Pons, Josep Maria Pou i Marcos Ordóñez

COPRODUCCIÓ

Los Montoya, Teatre Lliure i Festival Grec de Barcelona

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

La Infinitah

AMB EL SUPORT DE

Institut Català de les Empreses Culturals (ICEC), Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural (OSIC) i beques CREA Barcelona (ICUB)

Informació pràctica

HORARI

De dimecres a dissabte a les 19.00 h
El diumenge a les 18.00 h

DURADA

primera part 1 h 20' / pausa 15' / segona part 1 h 25' / pausa 10' / tercera part 1 h 05'

LLOC

Gràcia

IDIOMA

En castellà

PREU

11 € – 32 €

ACCESSIBILITAT

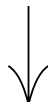
Assistència auditiva a través del mòbil

Divendres accessibles

19/04 sobretítols adaptats i audiodescripció

Sala de premsa

Per descarregar-se tots els materials informatius (dossiers, notes de premsa, vídeos, fotos) o tenir accés a material de referència (llistes de reproducció, etc.)

www.teatrelliure.com/ca/sala-premsa-el-dia-del-watusi

CONTACTE PREMSA

Mar Solà

M. 675 449 886

premsa@teatrelliure.com

entitat concertada amb

membre de

mitos21

apropa cultura

amb la col·laboració de

B Sabadell Fundació

mitjans patrocinadors

LA VANGUARDIA

TimeOut BARCELONA

mitjans col·laboradors

CATALUNYA RÀDIO

amb el suport de

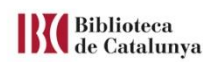
PERELADA

entitats col·laboradores

LLL institut ramon llull

convenis de col·laboració amb

FUNDACIÓ CARULLA